

AGATHA CHRISTIE

Όσο διαρκεί το φως
και άλλες ιστορίες

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Όσο διαρκεί το φως και άλλες ιστορίες
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: While the Light Lasts and other stories
Από τις Εκδόσεις HarperCollins Publishers, Λονδίνο 2017
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλλη Συλογίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σηυριδούλα Βονίτση

© Agatha Christie Limited, 1997. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo
are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.
© Προλόγου και σημειώσεων: Tony Medawar
© Εξωφύλλου: HarperCollins Publishers Ltd.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Δεκέμβριος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4364-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4365-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Όσο διαρκεί το φως
και άλλες ιστορίες

Μετάφραση: Έλλη Συλογίδου

Πρόλογος – επιμέλεια – σημειώσεις: Τόνι Μενταουάρ

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς	Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ	Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά
Πέντε μικρά γουρουνάκια	Σιωπηλός μάρτυρας	Θάνατος στα σύννεφα
Φόνοι με αλφαριθμητική σειρά	Έγκλημα στον Νείλο	Νέμεση
Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές	Έγκλημα κάτω από τον ήλιο	Οι τελευταίες υποθέσεις της Μις Μαργλ
Ο Πουαρό ερευνά	Μυστήριο στην Καραϊβική	Έγκλήματα στην καρδιά του χειμώνα
Φόνος στο πρεσβυτήριο	Η ξεχασμένη δολοφονία	Έγκλήματα στην καρδιά του καλοκαιριού
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη	Ο φόνος είναι εύκολος	Έλα, πες μου πώς ζεις
Και δεν έμεινε κανένας	Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας	Μετά την κηδεία
Δέκα ύποπτοι για φόνο	Ο Ωχρός Ίππος	Ραντεβού με τον θάνατο
Μια αυτοβιογραφία	Το μυστήριο του Σίταφορντ	Καφές σκέτος
Έγκλημα στο γκολφ	Ο θάνατος του λόρδου Έτζουερ	Θλιμμένο κυπαρίσσι
Η δολοφονία του Ρότζερ Ακροϊντ	Με ανοιχτά χαρτιά	Άγνωστος προορισμός
Οι Μεγάλοι Τέσσερις	Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης πουτίγκας	Μικρές ιστορίες μυστηρίου
Θανάσιμος κίνδυνος	Το τρένο των 16:50	Αφρώδες κυάνιο
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό	Τα δεκατρία προβλήματα	Ο ιστός της αράχνης
Η φαρμακερή πένα	Συνέταιροι στο έγκλημα	Πάρτι για δολοφόνους
Πρόσκληση σε φόνο	Ατέλειωτη νύχτα	Ραντεβού στη Βαγδάτη
Ο μυστικός αντίπαλος	Επιβάτης για Φρανκφούρτη	Το Χόλοου
Η δοκιμασία της αθωότητας	Ο άντρας με το καφέ κοστούμι	Φόνος στον αριθμό 14 και άλλες ιστορίες
Το μυστικό του Τσίμνεϊς	Προς το μηδέν	Όσο διαρκεί το φως και άλλες ιστορίες
Φόνος στη Μεσοποταμία	Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια	Ο Σκυλί του θανάτου και άλλες ιστορίες
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου	Ο γρίφος του παπουτσιού με την αγκράφα	Ο απροσδόκητος επισκέπτης
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή Πουαρό	Στην πλημμυρίδα της ζωής	Μάρτυρας κατηγορίας και άλλες ιστορίες
Τραγωδία σε τρεις πράξεις	Τα ρολόγια	Αστέρι πάνω από τη Βηθλεέμ
Οι άθλοι του Ηρακλή	Ξενοδοχείο Μπέρτραμ	Το τρίτο κορίτσι
Σίκαλη στην τσέπη	Το τέχνασμα με τον καθρέφτη	
Ο καθρέφτης ράγισε	Η Πύλη του Πεπρωμένου	
Ν ή Μ;	Ο θάνατος έβαλε τελεία	
Το μυστήριο των εφτά ρολογίων	Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν	
Γατί δε φώναξαν την Έβανς;		

Περιεχόμενα

Πρόλογος.....	9
Ο Οίκος των Ονείρων	13
Η ηθοποιός.....	37
Το χείλος.....	50
Χριστουγεννιάτικη περιπέτεια	75
Ο μοναχικός θεός.....	97
Ο χαμένος θησαυρός.....	118
Μέσα σε έναν τοίχο.....	151
Το μυστήριο του μπαούλου της Βαγδάτης	177
Όσο διαρκεί το φως	199

Πρόλογος

Η Άγκαθα Κρίστι, η πρώτη Βασίλισσα του Αστυνομικού Μυθιστορήματος, εξακολουθεί να κατέχει τα σκήπτρα ως η σπουδαιότερη και διασημότερη συγγραφέας κλασικής αστυνομικής λογοτεχνίας. Το διασημότερο μυθιστόρημά της, και πιθανότατα το διασημότερο από όλα τα αστυνομικά μυθιστορήματα, είναι *Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ* (1926), με το οποίο σκανδάλισε τους κριτικούς και έτσι εδραιώθηκε στην αφρόκρεμα των συγγραφέων της συγκεκριμένης κατηγορίας μυθιστορημάτων. Τη συγκεκριμένη υπόθεση διαλεύκανε ο Ηρακλής Πουαρό, άλλοτε στέλεχος της Βελγικής Αστυνομίας, ο οποίος εμφανίστηκε σε 33 μυθιστορήματα, μεταξύ των οποίων το *Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές* (1930), *Φόνοι με αλφαβητική σειρά* (1936), *Πέντε μικρά γουρουνάκια* (1942), *Μετά την κηδεία* (1953), *Πάρτι για δολοφόνους* (1969) και *Αυλαία: Η τελευταία υπόθεση του Πουαρό* (1975). Από όλους τους ντετέκτιβ που έπλασε, αγαπημένη της ίδιας της Κρίστι ήταν η μισ Τζέιν Μαρπλ, μια ηλικιωμένη γεροντοκόρη, η οποία εμφανίστηκε σε 12 μυθιστορήματα, μεταξύ των οποίων τα *Φόνος στο πρεσβυτέριο* (1930), *Το πτώμα στη βιβλιοθήκη* (1942), *Σίκαλη στην τσέπη* (1953), *Μυστήριο στην Καραϊβική* (1964) καθώς και τη συνέχειαά του, τη *Νέμεση* (1971) και, τέλος, *Η ξεχασμένη δολοφονία* (1976), μυθιστόρημα το οποίο, όπως και η *Αυλαία*, είχε γραφτεί κατά τη διάρκεια των βομβαρδισμών της Βρετανίας από τους Ναζί, σχεδόν τριάντα χρόνια νωρίτερα.

Επίσης, μεταξύ των 21 μυθιστορημάτων όπου δεν πρωταγωνιστεί κάποιος από τους ονομαστούς ντετέκτιβ της Κρίστι, συγκαταλέγονται τα *Και δεν έμεινε κανένας* (1939), *Δέκα ύποπτοι για φόνο* (1939), όπου δεν υπάρχει καν ντετέκτιβ, *Η δοκιμασία της αθωότητας* (1959) και *Ατέλειωτη νύχτα* (1967).

Στη διάρκεια μιας συγγραφικής σταδιοδρομίας η οποία διήρκεσε σχεδόν μισό αιώνα, η Κρίστι έγραψε 66 μυθιστορήματα, μία αυτοβιογραφία, 6 βιβλία με το ψευδώνυμο «Μαίρη Γουέστμακοτ», τα απομνημονεύματα των ταξιδιών της στη Συρία, δύο βιβλία ποίησης, μια συλλογή ποιημάτων και αφηγημάτων για παιδιά, περισσότερα από 20 έργα μυστηρίου για το ραδιόφωνο και το θέατρο, καθώς και περίπου 150 διηγήματα.

Αυτή η νέα συλλογή αποτελείται από 9 διηγήματα τα οποία, με λιγοστές εξαιρέσεις, δεν είχαν επανακυκλοφορήσει μετά την αρχική τους έκδοση (σε ορισμένες περιπτώσεις, πριν από 60 και 70 χρόνια). Ο Πουαρό κάνει την εμφάνισή του σε δύο διηγήματα, «Το μυστήριο του μπαούλου της Βαγδάτης» και το «Χριστουγεννιάτικη περιπέτεια». Πρόκειται για τις αρχικές εκδοχές που συνέγραψε η Κρίστι για δύο διηγήματα, τα οποία συμπεριλήφθηκαν στη συλλογή *Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης πουτίγκας* (1960). «Το χείλος» είναι ένα δυνατό, ψυχολογικό θρίλερ, ενώ «Η ηθοποιός» δομείται γύρω από μια ιδιοφυή εξαπάτηση. Το αινιγματικό «Μέσα σε έναν τοίχο» καθώς και το «Μοναχικός θεός» είναι ρομαντικά διηγήματα, τα οποία ανάγονται στα πρώτα χρόνια της σταδιοδρομίας της Κρίστι.

Επίσης, έχουμε και μια δόση του υπερφυσικού, μέσα από τα διηγήματα «Ο Οίκος των Ονείρων» και το «Όσο διαρκεί το φως». Τέλος, έχουμε το «Χαμένος θησαυρός», ένα διήγημα η δομή και το πλαίσιο του οποίου ήταν μοναδικά στην εποχή του, όμως έκτοτε έχουν καταστεί ιδιαίτερα δημοφιλή σε ολόκληρο τον κόσμο.

Συνολικά, εννέα διηγήματα, όλα γραμμένα με το αμίμητο ύφος της Άγκαθα Κρίστι. Ένα αυθεντικό στολίδι, για τους φίλους του αστυνομικού μυθιστορήματος!

Ευχαριστίες με αισθήματα ευγνωμοσύνης προς τους Τζον Κά-
ραν, Τζάρεντ Κέιντ, Καρλ Πάικ και Τζεφ Μπράνλεϊ, εκδότη του
Crime and Detective Stories.

Τόνι Μένταγουρ
Λονδίνο, Δεκέμβριος 1996

Ο Οίκος των Ονείρων

Αυτή είναι η ιστορία του Τζον Σίγκρεϊβ, η ιστορία της ζωής του, η οποία υπήρξε αδιάφορη· του έρωτά του, ο οποίος παρέμεινε ανεκπλήρωτος· των ονείρων του, καθώς και του θανάτου του. Κι αν στα δύο τελευταία βρήκε τα όσα στερήθηκε στα δύο προηγούμενα, τότε η ζωή του θα μπορούσε, συνολικά, να θεωρηθεί ως επιτυχία. Ποιος ξέρει;

Ο Τζον Σίγκρεϊβ καταγόταν από μία οικογένεια η οποία, στη διάρκεια του τελευταίου αιώνα, ακολουθούσε καθοδική πορεία. Από την εποχή της Ελισάβετ ήταν γαιοκτήμονες, όμως πλέον είχε πωληθεί μέχρι και το τελευταίο κομμάτι γης που κάποτε κατείχαν. Θεωρούνταν θετικό το ότι ένας από τους γιους θα κατακτούσε τουλάχιστον τη χρήσιμη τέχνη της απόκτησης χρημάτων. Αποτέλεσε ασυναίσθητη ειρωνεία της μοίρας το γεγονός πως ήταν ο Τζον εκείνος που επελέγη για τον συγκεκριμένο ρόλο.

Με το περίεργο ντελικάτο στόμα του και τα μεγάλα, σκούρα μπλε αμυγδαλωτά μάτια του, τα οποία έφερναν στον νου του παρατηρητή κάποιο ξωτικό ή φαύνο, κάποιο πλάσμα ξένο, που η θέση του ήταν στα δάση, ήταν παντελώς αταίριαστο το γεγονός πως αυτός κατέληξε να θυσιαστεί στον βωμό του Μαμωνά. Το άρωμα του χώματος, η αρμύρα του θαλασσινού αλατιού πάνω στα χείλη, η απεραντοσύνη του ουρανού όπως ξεδιπλωνόταν πάνω από το κεφάλι του ανθρώπου: αυτά ήταν τα πράγματα που λάτρευε ο Τζον Σίγκρεϊβ, και τα οποία ήταν υποχρεωμένος να αποχωριστεί.

Σε ηλικία δεκαοκτώ ετών ξεκίνησε να εργάζεται ως νεαρός γραφέας σε ένα μεγάλο οικονομικό ίδρυμα. Επτά χρόνια αργότερα εξακολουθούσε να είναι γραφέας, όχι πλέον εξίσου νεαρός, αλλά κατά τα λοιπά η κατάστασή του παρέμενε αμετάβλητη. Η ικανότητα να συλλαμβάνει πώς να «προοδεύει στη ζωή» δεν είχε συμπεριληφθεί στη φτιαξιά του. Ήταν άνθρωπος συνεπής, εργατικός, βραδύς: ένας γραφέας, αυτό και τίποτε περισσότερο.

Κι όμως, θα μπορούσε να είχε γίνει... αλήθεια, τι; Μετά βίας μπορούσε ο ίδιος να δώσει κάποια απάντηση στο συγκεκριμένο ερώτημα, κι όμως του ήταν αδύνατο να απαλλαγεί από την πεποίθηση πως κάπου υπήρχε μια ζωή, στο πλαίσιο της οποίας ο ίδιος θα μπορούσε να έχει... αξία. Μέσα του κρυβόταν μια δύναμη, μια σβελτάδα οραματισμού, κάποιο στοιχείο που οι μεροκαματιάρηδες συνάδελφοί του δεν είχαν καν ψυχανεμιστεί. Τον συμπαθούσαν. Ήταν άνθρωπος αγαπητός, καθώς απέπνεε μια αύρα ανέμελης φιλικότητας, όμως οι γύρω του ουδέποτε κατανόησαν το γεγονός πως, με αυτόν ακριβώς τον τρόπο, τους απέκλεισε από κάθε σχέση ουσιαστικής φιλίας.

Το όνειρο του φανερώθηκε άξαφνα. Δεν επρόκειτο για κάποια παιδιάστικη φαντασίωση που αναπτύχθηκε και εξελίχθηκε στην πορεία των χρόνων. Έκανε την εμφάνισή του μια νύχτα το κατακάλοκαιρο, ή μάλλον τις πρώτες πρωινές ώρες, οπότε ο Τζον ξύπνησε νιώθοντας ένα μυρμήγκιασμα σε όλο του το σώμα, πασχίζοντας να συγκρατήσει το όνειρο ενώ εκείνο γύρευε να ξεγλιστρήσει μέσα από τα χέρια του, καταπώς έχουν το συνήθειο τα όνειρα.

Απεγνωσμένα, ο Τζον γραπώθηκε από πάνω του. Δεν έπρεπε να χαθεί το όνειρο, πολύ απλά δεν έπρεπε, ο Τζον έπρεπε να θυμάται το σπίτι. Δεν ήταν ένα κοινό σπίτι, φυσικά, ήταν ο Οίκος! Ο Οίκος που τόσο καλά γνώριζε εκείνος. Άραγε, να ήταν κάποιο πραγματικό κτίσμα ή να υπήρχε μονάχα στα όνειρα; Δεν μπορούσε να θυμηθεί, όμως ήταν βέβαιος πως γνώριζε τον οίκο αυτόν... τον γνώριζε πολύ καλά.

Το αχνό, γκριζο φως του ξημερώματος κοίταζε να τρυπώσει

στο δωμάτιο. Η σιγαλιά ήταν εκπληκτική. Ώρα τέσσερις και μισή το πρωί, το Λονδίνο, το αποκαμωμένο Λονδίνο, βρήκε εκείνη τη σπάνια στιγμή γαλήνης που του αναλογούσε.

Ο Τζον Σίγκρεϊβ παρέμενε ξαπλωμένος, ήσυχος, φασκιωμένος από ένα αίσθημα ευτυχίας, εκείνο το έξοχο δέος και την καλλονή του ονείρου του. Πόσο έξυπνο, εκ μέρους του, που το θυμόταν! Συνήθως, ένα όνειρο ξεγλιστρούσε ταχύτατα, σε προσπερνούσε και κανόταν, την ώρα που εσύ, καθώς ανακτούσες τη συνείδησή σου, πάσχιζες με αδέξια δάχτυλα να το σταματήσεις, να το συγκρατήσεις. Όμως ο Τζον είχε αποδειχτεί πολύ σβέλτος για το συγκεκριμένο όνειρο! Είχε καταφέρει να το γραπώσει πάνω που εκείνο πήγαινε να ξεφύγει.

Ήταν, πράγματι, ένα εξαιρετικά ιδιαίτερο όνειρο! Σε αυτό, κεντρική θέση είχε ο Οίκος και... η σκέψη του Τζον αλάφιασε, καθώς, όπως άρχιζε να το καλοσκέφτεται, δεν μπορούσε να θυμηθεί το παραμικρό, πέρα από τον Οίκο. Οπότε, ξαφνικά, με ένα ρίγος απογοήτευσης, συνειδητοποίησε πως, τελικά, ο Οίκος τού ήταν εντελώς άγνωστος. Δεν τον είχε δει καν παλιότερα σε κάποιο όνειρο.

Ήταν ένα κτίριο λευκό, χτισμένο σε κάποιο ύψωμα. Κοντά του δεν υπήρχαν καθόλου δέντρα, στο βάθος διακρίνονταν κάποιοι γαλαζωποί λόφοι, όμως η ιδιαίτερη γοητεία του ήταν ξέχωρη από το περιβάλλον του αφού (κι εδώ ακριβώς ήταν το ζήτημα, το αποκορύφωμα του ονείρου) ήταν ένα σπίτι όμορφο, αλλόκοτα όμορφο. Οι σφυγμοί του πολλαπλασιάστηκαν καθώς αναλογιζόταν και πάλι την αλλόκοτη ομορφιά του οίκου.

Της εξωτερικής του μορφής, προφανώς, καθώς δεν είχε βρεθεί στο εσωτερικό του. Επ' αυτού δεν υπήρχε η παραμικρή αμφιβολία, καμία απολύτως.

Τότε, καθώς οι στενάχωρες γραμμές του υπνοδωματίου και ταυτόχρονα καθιστικού του άρχιζαν να παίρνουν μορφή στο φως που ολοένα δυνάμωνε, βίωσε την απογοήτευση του ονειροπόλου. Ίσως, τελικά, το όνειρό του να μην ήταν και τόσο θαυμάσιο, ή μήπως το πραγματικά θαυμάσιο, επεξηγηματικό σκέλος του να του

είχε ξεγλιστρήσει και να χλεύαζε τώρα τα αδέξια, άγαρμπα χέρια του; Ένα λευκό κτίριο, χτισμένο σε κάποιο ύψωμα... μα, σοβαρά, υπήρχε κάποιος λόγος να ενθουσιάζεται; Ήταν ένα κτίριο αρκετά μεγάλο, όπως θυμόταν, με πολλά παράθυρα, και τα στόρια ήταν όλα κατεβασμένα, όχι επειδή οι ένοικοι απουσίαζαν (ήταν βέβαιος ως προς αυτό), αλλά επειδή ήταν ακόμη πάρα πολύ νωρίς, οπότε κανείς δεν είχε σηκωθεί.

Τότε ο Τζον έβαλε τα γέλια, με το παράλογο των φαντασιώσεών του και θυμήθηκε πως εκείνο το βράδυ ήταν κανονισμένο να δειπνήσει με τον κύριο Γουέτερμαν.

Η Μέιζι Γουέτερμαν ήταν η μοναχοκόρη του Ρούντολφ Γουέτερμαν, κι από μικρό παιδί ήταν μαθημένη να γίνεται το δικό της. Μια μέρα που είχε περάσει από το γραφείο του πατέρα της να τον επισκεφτεί, το μάτι της έπεσε πάνω στον Τζον Σίγκρεϊβ. Ο Τζον είχε βρεθεί στο γραφείο για να φέρει στον πατέρα της κάποια έγγραφα που είχε ζητήσει. Μόλις έφυγε από το δωμάτιο, η Μέιζι ρώτησε τον πατέρα της ποιος ήταν ο νεαρός. Ο Γουέτερμαν της εξήγησε.

«Είναι ένας από τους γιους του σερ Έντουαρντ Σίγκρεϊβ. Εξαιρετική οικογένεια, παλιό τζάκι, αλλά έχουν ξεπέσει. Ο νεαρός δεν υπάρχει περίπτωση να ταράξει τα νερά. Μην παρεξηγηθώ, συμπαθής μου είναι, αλλά άνευρο άτομο. Δεν έχει ίχνος τσαγανού».

Το ζήτημα της έλλειψης τσαγανού ήταν μάλλον αδιάφορο για τη Μέιζι. Η συγκεκριμένη ιδιότητα περισσότερο απασχολούσε τον γονιό της, παρά την ίδια. Σε κάθε περίπτωση, δύο εβδομάδες αργότερα έπεισε τον πατέρα της να καλέσει τον Τζον Σίγκρεϊβ σε δείπνο. Το δείπνο ήταν σε στενό κύκλο, στο τραπέζι κάθισε η ίδια με τον πατέρα της, τον Τζον Σίγκρεϊβ καθώς και μια φίλη της, την οποία φιλοξενούσε εκείνο το διάστημα.

Η φίλη αποφάσισε να κάνει ορισμένα σχόλια.

«Έχει πάρει έγκριση, να υποθέσω, Μέιζι; Αργότερα, ο πατέρας σου θα το κάνει πακέτο και θα το φέρει στο σπίτι από την πόλη, δώ-

ρο για την πολυαγαπημένη κορούλα του, κανονικά, αγορασμένο και πληρωμένο!»

«Αλέγκρα! Ντροπή!»

Η Αλέγκρα Κερ γέλασε.

«Αφού το ξέρεις, Μείζι, αν πέσει το μάτι σου κάπου, δεν αλλάζεις γνώμη. Πολύ μου αρέσει αυτό το καπέλο... πρέπει να το αποκτήσω! Κι αφού έτσι γίνεται με τα καπέλα, γιατί όχι και με τους συζύγους;»

«Παραλογίζεσαι. Μετά βίας έχουμε ανταλλάξει δυο κουβέντες».

«Μπορεί. Πάντως, το έχεις πάρει απόφαση», επέμεινε η άλλη κοπέλα. «Πες μου, Μείζι, τι σε τράβηξε;»

«Δεν ξέρω», αποκρίθηκε η Μείζι Γουέτερμαν, τραβώντας τη φωνή της. «Είναι... αλλιώτικος».

«Αλλιώτικος;»

«Ναι. Δεν μπορώ να το εξηγήσω. Είναι γοπτευτικός, ξέρεις, με έναν ιδιαίτερο τρόπο, αλλά δεν είναι αυτό το βασικό. Έχει έναν τρόπο να μη βλέπει ότι είσαι εκεί. Ειλικρινά, δε νομίζω πως γύρισε να μου ρίξει έστω μια ματιά τις προάλλες, που ήμουν στο γραφείο του πατέρα».

Η Αλέγκρα γέλασε.

«Παλιό το τέχνασμα. Ξέρει καλά τι κάνει ο νέος, θα έλεγα».

«Αλέγκρα, γίνεσαι κακιά!»

«Έλα, φιλενάδα, μη μου τρώνεις. Έλα, κι ο μπαμπάς θα αγοράσει ένα τροφαντό αρνάκι στην κοκόνια του».

«Δε θέλω να γίνει έτσι το πράγμα».

«Έρωτας, με το Ε κεφαλαίο. Καλύτερα;»

«Τόσο παράλογο θα ήταν να με ερωτευτεί, δηλαδή;»

«Κάθε άλλο. Μάλιστα, αυτό ακριβώς περιμένω πως θα συμβεί».

Η Αλέγκρα μιλούσε χαμογελαστή ρίχνοντας μια ματιά ολόγυρα. Η Μείζι Γουέτερμαν ήταν βραχύσωμη, με τάση στο να είναι τσουπωτή· είχε σκούρα μαλλιά, καλοχτενισμένα και κυματιστά. Η επιδερμίδα της, από φυσικού της καλή, ενισχυόταν από τις πιο πρόσφατες προτάσεις σε πούδρα και κραγιόν. Διέθετε καλοσχηματι-

σμένο στόμα και δόντια, σκούρα μάτια, σχετικά μικρά και ζωηρά, ενώ το σαγόνι και το πιγούνι της ήταν κάπως βαριά. Ήταν όμορφα ντυμένη.

«Ναι», αποφάνθηκε η Αλέγκρα, καθώς ολοκλήρωνε την επιθεώρησή της. «Δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία. Η συνολική εικόνα είναι πραγματικά πολύ καλή, Μείζι».

Η φίλη της την κοίταξε με αμφιβολία.

«Το εννοώ», επέμεινε η Αλέγκρα. «Ειλικρινά... στον λόγο μου. Ας πούμε, όμως, απλά για να γίνεται κουβέντα, πως ο νέος δεν το αποφασίζει. Να ερωτευτεί, θέλω να πω. Ας υποθέσουμε πως η συμπάθεια που θα ανέπτυσσε, παρότι ειλικρινής, ήταν πλατωνική. Τι θα γινόταν τότε;»

«Ενδεχομένως να μην τον συμπαθήσω όταν τον γνωρίσω καλύτερα».

«Βεβαίως. Από την άλλη, δεν αποκλείεται να τον συμπαθήσεις, και μάλιστα πάρα πολύ. Οπότε, σε αυτή την περίπτωση...»

Η Μείζι σήκωσε τους ώμους της.

«Θέλω να ελπίζω πως είμαι αρκετά περήφανη ώστε...»

Η Αλέγκρα τη διέκοψε.

«Η περηφάνια βολεύει αν θέλει κάποιος να κρύψει το τι αισθάνεται... όμως δε σε εμποδίζει από το να έχεις τα όποια αισθήματα».

«Εντάξει», έκανε η Μείζι, αναψοκοκκινισμένη. «Δε νομίζω πως υπάρχει λόγος να μην το πω. Είμαι ένα πολύ καλό ταίρι. Θέλω να πω... από τη δική του σκοπιά, ως κόρη του πατέρα μου, με ό,τι συνεπάγεται αυτό».

«Να γίνει συνεταίρος στο γραφείο και τα λοιπά», σχολίασε η Αλέγκρα. «Ναι, Μείζι. Το μήλο κάτω από τη μηλιά θα πέσει, όπως αποδεικνύεται. Ειλικρινά, χαίρομαι. Μου αρέσει οι φίλες μου να φέρονται όπως θα περίμενε κανείς».

Η ελαφρά ειρωνεία που χρωμάτιζε τη φωνή της εκνεύρισε την άλλη κοπέλα.

«Λες κακίες, Αλέγκρα».

«Ενδιαφέρουσες κακίες, όμως, καλή μου. Γι' αυτό, άλλωστε,

με έφερρες εδώ. Μελετώ την ιστορία, ξέρεις, κι ανέκαθεν μου προκαλούσε ενδιαφέρον το γιατί η παρουσία του γελωτοποιού γινόταν ανεκτή και ενθαρρυνόταν στην αυλή. Τώρα που κατέληξα εγώ στον ρόλο του γελωτοποιού, αντιλαμβάνομαι το γιατί. Είναι αρκετά καλός ρόλος, ξέρεις, άλλωστε κάτι έπρεπε να κάνω κι εγώ. Κάποια στιγμή βρέθηκα σαν άλλη πρωταγωνίστρια νουβέλας, περήφανη αλλά αδέκαρη, ευγενικής γενιάς αλλά με λειψή μόρφωση. *Τι κάνουμε τώρα, κορίτσι μου; Θεέ μου, τι, αναρωτήθηκε.* Ο ρόλος της φτωχής συγγενούς, πρόθυμης να βολευτεί χωρίς το τζάκι αναμμένο στην κάμαρή της, δεκτική να κάνει δουλειές του ποδαριού και να παρασταθεί στην τάδε ξαδέρφη, παρατήρησα πως είχε μεγάλη ζήτηση. Στην πραγματικότητα, κανείς δεν τη θέλει... εκτός από εκείνους τους ανθρώπους που δεν μπορούν να έχουν υπηρεσία, οπότε την αντιμετωπίζουν σαν σκλάβο σε γαλέρα.

»Συνεπώς, ανέλαβα τον ρόλο του γελωτοποιού. Θράσος, σταράτα λόγια, μια τζούρα ευφυΐας μια στο τόσο (αλλά όχι υπερβολικά, από φόβο μη χρειαστεί να είμαι συνέχεια έτσι) και, πίσω από όλα αυτά, μια ιδιαίτερα οξυδερκής ανάγνωση της ανθρωπίνης φύσης. Για κάποιον λόγο, αρέσει στους ανθρώπους να τους λένε πόσο απαίσιοι είναι στην πραγματικότητα. Αυτός είναι και ο λόγος που τρέχουν στους διάφορους ιεροκήρυκες. Το εγχείρημα στέφθηκε από μεγάλη επιτυχία. Κατακλύζομαι συνεχώς από προσκλήσεις. Μπορώ ανετότατα να φορτώνομαι στις φίλες μου και φροντίζω να μη δείχνω την παραμικρή ευγνωμοσύνη».

«Πραγματικά, είσαι μοναδική στο είδος σου, Αλέγκρα. Πετάς ό,τι σου έρχεται στο μυαλό, χωρίς δεύτερη σκέψη».

«Εδώ είναι που κάνεις λάθος. Προσέχω πάρα πολύ τι λέω, σκέφτομαι και σχεδιάζω προσεκτικά τα λόγια μου. Η φαινομενική αθυροστομία μου είναι πάντοτε μελετημένη. Δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά. Αυτή η δουλειά πρέπει να με συντηρήσει μέχρι τα γεράματά μου».

«Και γιατί δεν παντρεύεσαι; Ξέρω πως σου το έχουν προτείνει ένα σωρό άνθρωποι».

Ξαφνικά, η όψη της Αλέγκρα σκλήρυνε.

«Είναι αδύνατο να παντρευτώ».

«Κι αυτό επειδή...» Η Μέιζι άφησε τη φράση της στη μέση, με το βλέμμα στραμμένο στη φίλη της. Εκείνη έγνεψε κοφτά, καταφατικά.

Ακούστηκαν βήματα στη σκάλα. Ο μπάτλερ άνοιξε διάπλατα την πόρτα και ανακοίνωσε:

«Ο κύριος Σίγκρεϊβ».

Ο Τζον πέρασε στο δωμάτιο χωρίς κανέναν ιδιαίτερο ενθουσιασμό. Δεν μπορούσε να φανταστεί για ποιον λόγο τον είχε καλέσει το αφεντικό του. Αν υπήρχε τρόπος να το αποφύγει, θα το είχε κάνει. Το σπίτι αυτό του προκαλούσε κατάθλιψη, εκείνη η στιβαρή μεγαλοπρέπεια που απέπνεε, το απαλό πέλος των χαλιών που κάλυπταν τα πατώματά του.

Μια κοπέλα πλησίασε και του πρότεινε το χέρι της. Ο Τζον θυμόταν αμυδρά πως την είχε δει κάποια στιγμή στο γραφείο του πατέρα της.

«Χαίρω πολύ, κύριε Σίγκρεϊβ. Επιτρέψτε μου να σας συστήσω· κύριε Σίγκρεϊβ, η δεσποινίς Κερ».

Εκείνη τη στιγμή, ο Τζον αφυπνίστηκε. Ποια ήταν αυτή η κοπέλα; Από πού είχε ξεπροβάλει; Από τα πυρόχρωμα υφάσματα που κυμάτιζαν ολόγυρά της, σαν φτερούγες, μέχρι το ντελικάτο διάδημα, που στεφάνωνε το ελληνοπρεπές κεφαλάκι της, απέπνεε μια αύρα φευγαλέα, άπιαστη, έτσι που ξεχώριζε από το αδιάφορο περιβάλλον, σαν κάτι το απόκοσμο.

Ο Ρούντολφ Γουέτερμαν εμφανίστηκε στο δωμάτιο, με το κολληριστό επιστήθιο του πουκαμίσου του να τρίζει καθώς περπατούσε. Χωρίς πολλούς τύπους, κάθισαν να δειπνήσουν.

Η Αλέγκρα Κερ συζητούσε με τον οικοδεσπότη της. Ο Τζον Σίγκρεϊβ ήταν υποχρεωμένος να στρέψει την προσοχή του στη Μέιζι. Όμως η σκέψη του ήταν ολότελα δοσμένη στην κοπέλα που καθόταν στην απέναντι πλευρά. Ήταν θεσπέσια καθωσπρέπει. Σε σημείο, του φαινόταν, που η όλη στάση της ήταν μάλλον εσκεμμένη

παρά φυσική. Όμως, πίσω από όλα αυτά, κρυβόταν κάτι άλλο. Μια φλόγα ατίθαση, καηριτισιόζα· σαν εκείνα τα αερικά από αλλοτινές εποχές, που παράσερναν τους ανθρώπους στις ερημιές.

Με τα πολλά, του δόθηκε η ευκαιρία να της μιλήσει. Η Μέιζι μετέφερε στον πατέρα της μήνυμα από κάποια φίλη που είχε συναντήσει εκείνη τη μέρα. Μα, τώρα που είχε φτάσει η στιγμή, η γλώσσα του Τζον είχε δεθεί κόμπος. Έστρεψε το βλέμμα του, βουβό, ικετευτικό, πάνω της.

«Συζητήσεις περί ανέμων και υδάτων», σχολίασε εκείνη ανάλαφρα. «Θα θέλατε να ξεκινήσουμε από τα θέατρα ή μήπως με μια φράση-πασπαρτού για τέτοιες περιστάσεις, όπως “Σας αρέσει το τάδε ή δείνα πράγμα;”»

Ο Τζον γέλασε.

«Κι αν διαπιστώσουμε πως αμφότεροι συμπαθούμε τους σκύλους και αντιπαθούμε τις ανοιχτόχρωμες γάτες, αυτό θα δημιουργήσει κάποιο “δεσμό” ανάμεσά μας;»

«Οπωσδήποτε», αποκρίθηκε η Αλέγκρα, με κάθε σοβαρότητα.

«Είναι κρίμα, θεωρώ, να ξεκινήσουμε με τέτοιο τρόπο».

«Κι όμως, έτσι προκύπτει ένα θέμα συζήτησης στο οποίο ο καθένας θα είχε κάτι να πει».

«Σαφώς, αλλά με ενδεχομένως καταστροφικό αποτέλεσμα».

«Είναι χρήσιμο να είναι γνωστοί οι κανόνες... αν μη τι άλλο, για να τους παραβεί κανείς».

Ο Τζον της χαμογέλασε.

«Να υποθέσω, λοιπόν, πως εσείς κι εγώ θα αναπτύξουμε τις προσωπικές μας ιδιοτροπίες. Έστω κι αν, με τον τρόπο αυτόν, εκφράζουμε μια ευφυΐα η οποία φέρνει στην τρέλα».

Με μια κοφτή, απρόσεκτη κίνηση, το χέρι της κοπέλας γκρέμισε ένα ποτήρι από το τραπέζι. Ακολούθησε το κουδούνισμα του γυαλιού που έσπαγε. Η Μέιζι και ο πατέρας της διέκοψαν τη συνομιλία τους.

«Ω, λυπάμαι πολύ, κύριε Γουέτερμαν. Έριξα το ποτήρι στο πάτωμα».

«Αγαπητή μου Αλέγκρα, δεν πειράζει, καθόλου δεν πειράζει». Μουρμουρίζοντας, ο Τζον Σίγκρεϊβ σχολίασε γοργά:

«Σπασμένο γυαλί. Είναι γρουσουζιά αυτό. Μακάρι να... να μην είχε συμβεί».

«Μην αγχώνεστε. Αλήθεια, πώς πάει εκείνη η φράση; “Δε γίνεται να φέρεις γρουσουζιά εκεί όπου έχει τη φωλιά της η γρουσουζιά”».

Η κοπέλα στράφηκε και πάλι στον Γουέτερμαν. Ο Τζον, καθώς στρεφόταν και πάλι στη Μέιζι, προσπάθησε να θυμηθεί από πού προερχόταν η συγκεκριμένη ρήση. Τελικά, τα κατάφερε. Ήταν τα λόγια που αρθρώνει η Ζιγκλίντε στη *Βαλκυρία*, όταν ο Ζίγκμουντ προσφέρεται να φύγει από το σπίτι.

Ο Τζον αναρωτήθηκε: Άραγε, εννοούσε πως...

Όμως η Μέιζι ήδη ρωτούσε τη γνώμη του σχετικά με την τελευταία επιθεώρηση. Σύντομα, ο Τζον παραδέχτηκε πως είχε αδυναμία στη μουσική.

«Μετά το δείπνο», είπε η Μέιζι, «θα βάλουμε την Αλέγκρα να μας παίξει».

Μεταφέρθηκαν όλοι μαζί στο σαλόνι. Ενδόμυχα, ο Γουέτερμαν θεωρούσε τη μετακίνηση αυτή έθιμο βάρβαρο. Του άρεσε όλη εκείνη η βραδυκίνητη βαρύτητα του κεράσματος κρασιού, του μοιράσματος πούρων. Όμως ίσως απόψε να ταίριαζε όλο αυτό. Πραγματικά δυσκολευόταν να φανταστεί τι θα έβρισκε να συζητήσει με τον νεαρό Σίγκρεϊβ. Η Μέιζι κατέληγε ανυπόφορη με τα καπρίτσια της. Άλλωστε, δεν ήταν να πεις πως ο νεαρός ήταν ευπαρουσίαστος, πραγματικά ευπαρουσίαστος, και οπωσδήποτε δεν ήταν ευχάριστη συντροφιά. Χάρηκε όταν η Μέιζι ζήτησε από την Αλέγκρα Κερ να παίξει. Έτσι, η βραδιά θα περνούσε ευκολότερα. Ο νεαρός βλάκας δεν έπαιζε καν μπριτζ.

Η Αλέγκρα έπαιζε ικανοποιητικά, αν και δε διέθετε τη σιγουριά ενός επαγγελματία. Έπαιξε μοντέρνα μουσική, Ντεμπισί και Στράους, καθώς και λιγάκι Σκριάμπιν. Συνέχισε με το πρώτο μέρος από την *Παθητική* του Μπετόβεν, εκείνη τη σονάτα που εξέ-

φραζε το ατέρμονο της οδύνης, μιας θλίψης απέραντης και αχανούς όσο οι αιώνες, μέσα στην οποία όμως κινείται ένα πνεύμα το οποίο αρνείται να αποδεχτεί την ήττα. Στη βαρύτητα του άσβεστου πόνου, το πνεύμα αυτό ακολουθεί τον ρυθμό του κατακτητή, μέχρι τον οριστικό όλεθρο.

Προς το τέλος σκάλωσε, τα δάχτυλά της πίεσαν λάθος πλήκτρα, οπότε σταμάτησε απότομα. Έστρεψε το βλέμμα της προς τη Μέιζι και γέλασε ειρωνικά.

«Το βλέπεις», είπε. «Δε με αφήνουν».

Και τότε, χωρίς να περιμένει κάποια απάντηση προς το μάλλον αινιγματικό σχόλιό της, βάλθηκε να ερμηνεύει μια αλλόκοτη, μελαγχολική μελωδία, μια σύνθεση αποτελούμενη από παράξενες αρμονίες και περίεργους, μετρημένους ρυθμούς, ήχους που όμοιούς τους δεν είχε ακούσει ο Σίγκρεϊβ ως τότε. Ήταν μια μουσική ντελικάτη σαν το πέταγμα ενός πουλιού, κομψή, ανάλαφρη... και άξαφνα, εντελώς απροειδοποίητα, μετατράπηκε σε ένα κακόηχο συνονθύλευμα από σκόρπιες νότες, οπότε η Αλέγκρα σηκώθηκε από το πιάνο, γελώντας.

Παρότι γελούσε, όμως, έμοιαζε ταραγμένη και σχεδόν φοβισμένη. Κάθισε στο πλευρό της Μέιζι, και ο Τζον άκουσε την κόρη του οικοδεσπότη να της λέει, χαμηλόφωνα:

«Δεν έπρεπε να το κάνεις. Πραγματικά, δεν έπρεπε».

«Συγγνώμη, δεν άκουσα;» ρώτησε πρόθυμα ο Τζον.

«Τίποτε, κάτι δικά μας».

Η κοπέλα αποκρίθηκε απότομα, κοφτά. Ο Γουέτερμαν άλλαξε θέμα συζήτησης.

Εκείνη τη νύχτα, ο Τζον Σίγκρεϊβ είδε και πάλι στο όνειρό του τον Οίκο.

Ο Τζον ήταν δυσαρεστημένος. Η ζωή τού φαινόταν ενοχλητική όσο ποτέ άλλοτε. Μέχρι εκείνο το σημείο, την υπέμενε με στωικότητα, αντιμετωπίζοντάς τη σαν μια δυσάρεστη αναγκαιότητα, η οποία

όμως άφηνε την εσωτερική του ελευθερία ουσιαστικά ανέπαφη. Πλέον, όλα είχαν αλλάξει. Ο εξωτερικός και ο εσωτερικός κόσμος περιπλέκονταν.

Δεν επιχείρησε να κρύψει από τον εαυτό του τον λόγο αυτής της αλλαγής. Είχε ερωτευτεί κεραυνοβόλα την Αλέγκρα Κερ. Τι θα έκανε γι' αυτό;

Εκείνη την πρώτη βραδιά, ο αιφνιδιασμός του ήταν τέτοιος ώστε στάθηκε αδύνατο να καταστρώσει το όποιο σχέδιο. Μάλιστα, δεν είχε επιχειρήσει καν να την ξαναδεί. Λίγο αργότερα, όταν η Μέιζι Γουέτερμαν τον προσκάλεσε να περάσει ένα Σαββατοκύριακο στο εξοχικό του πατέρα της, εκείνος δέχτηκε ευχαρίστως, όμως τον περίμενε απογοήτευση, καθώς η Αλέγκρα δε βρισκόταν εκεί.

Τη μνημόνευσε μια φορά, διστακτικά, στη Μέιζι, κι εκείνη του απάντησε πως η Αλέγκρα είχε ανηφορίσει στη Σκοτία, να επισκεφτεί κάποιους φίλους. Ο Τζον δεν επέμεινε. Θα του άρεσε να συνέχιζε να μιλά για εκείνη, όμως οι λέξεις σαν να σκάλωναν στο λαρύγγι του.

Η Μέιζι απόρησε με τη στάση του εκείνο το Σαββατοκύριακο. Έμοιαζε να μη βλέπει... τέλος πάντων, να μην αντιλαμβάνεται το πασιφανές. Η Μέιζι ήταν ευθύς χαρακτήρας, όμως εκείνη η ευθύτητα δεν άγγιζε τον Τζον. Την έβρισκε ευγενική, αλλά κάπως φορτική.

Όμως οι Μοίρες ήταν ισχυρότερες από ό,τι η Μέιζι. Επέμεναν ο Τζον να συναντήσει και πάλι την Αλέγκρα.

Οι δρόμοι τους διασταυρώθηκαν στο πάρκο, ένα απόγευμα Κυριακής. Εκείνος την είχε εντοπίσει από μακριά, και η καρδιά του βάλθηκε να τραντάζει τα πλευρά του. Αναλογίστηκε τι θα συνέβαινε αν η κοπέλα τον είχε ξεχάσει...

Όμως δεν τον είχε ξεχάσει. Κοντοστάθηκε, μίλησαν. Μέσα σε λίγα λεπτά, βρέθηκαν να περπατούν πλάι πλάι, τραβώντας προς το γρασίδι. Ο Τζον αισθανόταν εξωφρενικά ευτυχής.

Ξαφνικά, απροειδοποίητα, ρώτησε:

«Πιστεύετε στα όνειρα;»

«Πιστεύω στους εφιάλτες».

Η τραχύτητα της φωνής της τον αιφνιδίασε.

«Στους εφιάλτες», επανέλαβε εκείνος, σαν χαμένος. «Δεν εννοούσα τους εφιάλτες».

Η Αλέγκρα γύρισε και τον κοίταξε.

«Όχι», είπε. «Δεν πέρασαν εφιάλτες από τη ζωή σας. Το βλέπω αυτό».

Η φωνή της ακούστηκε καλοσυνάτη... αλλιώτικη.

Τότε ο Τζον της μίλησε για το άσπρο σπίτι που έβλεπε στο όνειρό του, τραυλίζοντας ελαφρά. Το είχε δει ήδη έξι... ψέματα, επτά φορές. Πάντοτε ίδιο και απaráλλαχτο. Ήταν τόσο όμορφο... πανέμορφο!

Συνέχισε.

«Βλέπετε... σχετίζεται με εσάς... κατά κάποιον τρόπο. Πρώτη φορά το ονειρεύτηκα τη νύχτα πριν σας γνωρίσω».

«Σχετίζεται μαζί μου;» Η Αλέγκρα γέλασε... ήταν ένα κοφτό, πικρό γέλιο. «Α, όχι, αυτό είναι αδύνατον. Το σπίτι που περιγράφετε είναι πανέμορφο».

«Όπως και εσείς», αποκρίθηκε ο Τζον Σίγκρεϊβ.

Η Αλέγκρα αναποκοκκίνισε, κάπως ενοχλημένη.

«Λυπάμαι, φέρθηκα ανόητα. Ακούστηκα σαν να γύρευα κάποιο κομπλιμέντο, σωστά; Όμως, ειλικρινά, δεν ήταν αυτή η πρόθεσή μου. Εξωτερικά, είμαι εντάξει, το ξέρω».

«Δεν έχω δει ακόμη το εσωτερικό του σπιτιού», είπε ο Τζον Σίγκρεϊβ. «Μόλις συμβεί αυτό, είμαι βέβαιος πως θα είναι πανέμορφο, όπως το εξωτερικό του».

Μιλούσε αργά, βαριά, χρωματίζοντας τα λόγια του με ένα νόημα το οποίο εκείνη επέλεξε να προσπεράσει.

«Είναι και κάτι άλλο που θέλω να σας πω... αν θα θέλατε να με ακούσετε».

«Θα σας ακούσω», είπε η Αλέγκρα.

«Πρόκειται να παραιτηθώ από τη δουλειά μου. Έπρεπε να το είχα κάνει εδώ και χρόνια... πλέον, το καταλαβαίνω. Συμβιβάζομαι με το να πορεύομαι στη ζωή, κι ας ήξερα πως ήμουν ολότε-

λα αποτυχημένος, χωρίς να σκοτίζομαι ιδιαίτερα, αφήνοντας τη μία μέρα να διαδέχεται την άλλη. Δεν πρέπει να ζει έτσι ο άνθρωπος. Ο άνθρωπος πρέπει να βρίσκει κάτι που μπορεί να κάνει και να το κάνει πετυχημένα. Φεύγω από την τωρινή δουλειά μου, θα κάνω κάτι άλλο, κάτι τελείως διαφορετικό. Είναι μια αποστολή, κατά κάποιον τρόπο, στη Δυτική Αφρική... Δεν μπορώ να μπω σε λεπτομέρειες. Δεν πρέπει να μαθευτεί παραξέσω, δηλαδή· πάντως, εφόσον όλα εξελιχθούν κατ' ευχήν... να, θα γίνω πλούσιος».

«Σαν να λέμε, μετράτε κι εσείς την επιτυχία με τα χρήματα;»

«Τα χρήματα», αποκρίθηκε ο Τζον Σίγκρεϊβ, «για μένα μόνο μία σημασία έχουν: εσάς! Μόλις επιστρέψω...» Κόμπιασε.

Η Αλέγκρα έγειρε το κεφάλι της. Το πρόσωπό της είχε γίνει κάτωχρο.

«Δε θα καμωθώ πως δεν καταλαβαίνω. Αυτός είναι και ο λόγος που πρέπει να σας το ξεκαθαρίσω τώρα, μια για πάντα: *Δεν πρόκειται να παντρευτώ, ποτέ*».

Ο Τζον στάθηκε για λίγο καθώς ζύγιζε τα λόγια της, κι ύστερα είπε, πολύ τρυφερά:

«Μπορείτε να μου πείτε το γιατί;»

«Θα μπορούσα, όμως περισσότερο από καθετί άλλο σε αυτόν τον κόσμο δε θέλω να σας πω».

Εκείνος σώπασε και πάλι, και τελικά σήκωσε το βλέμμα του απότομα, κι ένα μοναδικά γοντευτικό χαμόγελο απλωνόταν στο πρόσωπό του.

«Κατάλαβα», είπε. «Οπότε δε θα μου επιτρέψετε να εισέλθω στον Οίκο... ούτε καν για να ρίξω μια κλεφτή ματιά; Τα σόρια θα παραμείνουν κατεβασμένα».

Η Αλέγκρα έγειρε προς τα εμπρός και ακούμπησε την παλάμη της πάνω στη δική του.

«Ένα πράγμα θα σας πω. Εσείς ονειρεύεστε τον Οίκο σας. Όμως εγώ... εγώ δεν ονειρεύομαι. Τα όνειρά μου είναι εφιάλτες!»

Χωρίς άλλη κουβέντα έκανε μεταβολή κι έφυγε, απότομα, μελαγχολικά.

Εκείνη τη νύχτα, για μία ακόμη φορά, το όνειρο επέστρεψε. Το τελευταίο διάστημα, ο Τζον είχε συνειδητοποιήσει πως ο Οίκος ήταν οπωσδήποτε κατοικημένος. Είχε δει ένα χέρι να παραμερίζει τα στόρια, είχε διακρίνει φευγαλέα κάποιες σιλουέτες να κινούνται στο εσωτερικό.

Απόψε, ο Οίκος έμοιαζε ομορφότερος από κάθε προηγούμενη φορά. Οι λευκοί τοίχοι του άστραφταν στο φως του ήλιου. Η γαλήνη και η ομορφιά που απέπνεε ήταν απόλυτες.

Τότε, ξαφνικά, αντιλήφθηκε έναν ισχυρότερο κυματισμό χαράς. Κάποιος πλησίαζε στο παράθυρο. Ήταν βέβαιος γι' αυτό. Ένα χέρι, το ίδιο χέρι που είχε εντοπίσει και άλλοτε, έπιασε το στόρι, παραμερίζοντάς το. Λίγες στιγμές ακόμη, και ο Τζον θα έβλεπε...

Ήταν ξύπνιος... έτρεμε ακόμη από τη φρίκη, από την ανείπωτη απέχθεια εκείνου του *Πράγματος* που τον είχε κοιτάξει από το παράθυρο του Οίκου.

Ήταν ένα Πράγμα ολότελα και απόλυτα φρικτό, ένα Πράγμα τόσο απαίσιο και απδές ώστε η ανάμνησή του και μόνο τού προκαλούσε απδία. Και ήξερε πως το πλέον απεριγράπτα και ανατριχιαστικά φρικτό στοιχείο του ήταν εκείνη ακριβώς η παρουσία του στον συγκεκριμένο Οίκο... τον Οίκο της Ομορφιάς.

Κι αυτό γιατί, εκεί όπου κατοικούσε το Πράγμα, αναδυόταν η φρίκη... μια φρίκη η οποία θέριευε και θέριζε τη γαλήνη και την ηρεμία που ανήκαν δικαιωματικά στον Οίκο. Η καλλονή, η θαυμαστή, αθάνατη ομορφιά του Οίκου είχε καταστραφεί αμετάκλητα, καθώς εντός των καθαγιασμένων τοίχων του κατοικούσε η Σκιά ενός Ακάθαρτου Πράγματος!

Αν τύχαινε να ονειρευτεί ξανά τον Οίκο, ο Σίγκρεϊβ ήταν βέβαιος πως θα ξυπνούσε μεμιάς, έντρομος, από φόβο μήπως μέσα από τη λευκή ομορφιά του κτίσματος εκείνο το Πράγμα αποφάσιζε ξαφνικά να τον αντικρίσει.

Το επόμενο βράδυ, μετά που έφυγε από το γραφείο, τράβηξε γραμμή στο σπίτι των Γουέτερμαν. Έπρεπε οπωσδήποτε να δει την Αλέγκρα Κερ. Η Μείζι θα του έλεγε πού θα την έβρισκε.

Δεν αντιλήφθηκε στιγμή εκείνη τη ζωηρή λάμψη που φώτισε το βλέμμα της Μείζι όταν ο μπάτλερ τον οδήγησε σ' εκείνη, ούτε το πώς πετάχτηκε επάνω για να τον υποδεχτεί. Της ψέλλισε μεμιάς το αίτημά του, έχοντας ακόμη την παλάμη του κλεισμένη γύρω από τη δική της.

«Τη δεσποινίδα Κερ γυρεύω. Τη συνάντησα χθες, όμως δεν ξέρω πού μένει».

Δεν αισθάνθηκε το χέρι της Μείζι που κρέμασε καθώς τραβούσε την παλάμη της. Η ξαφνική ψυχρότητα της φωνής της τίποτε δεν του έδωσε να καταλάβει.

«Η Αλέγκρα βρίσκεται εδώ... τη φιλοξενούμε. Όμως, φοβάμαι πως δε γίνεται να τη δείτε».

«Μα...»

«Βλέπετε, η μητέρα της πέθανε σήμερα το πρωί. Προ ολίγου μας ειδοποίησαν».

«Ω!» Η είδηση τον αβνιδίασε.

«Πρόκειται για μια ιδιαίτερα θλιβερή ιστορία», εξήγησε η Μείζι. Κόμπιασε για μια στιγμή, μα τελικά συνέχισε. «Βλέπετε, πέθανε σε... πώς να το πω, πρακτικά, σε άσυλο. Η παράνοια ταλαιπωρεί την οικογένεια εδώ και γενιές. Ο παππούς της αυτοπυροβολήθηκε, μία από τις θείες της Αλέγκρα είναι λωλή, μια άλλη έπεσε και πνίγηκε».

Ένας άναρθρος ήχος αναδύθηκε από το λαρύγγι του Τζον Σίγκρεϊβ.

«Θεώρησα σωστό να σας ενημερώσω», σχολίασε ενάρετα η Μείζι. «Άλλωστε, είμαστε καλοί φίλοι, σωστά; Και, προφανώς, η Αλέγκρα είναι ιδιαίτερα γοπτευτική. Πολλοί της έχουν προτείνει γάμο, όμως, όπως είναι φυσικό, εκείνη δεν το εξετάζει καν... πώς θα μπορούσε, έτσι δεν είναι;»

«Μια χαρά είναι», είπε ο Σίγκρεϊβ. «Δεν έχει κανένα πρόβλημα».

Η φωνή του ακούστηκε τραχιά και αφύσικη, ακόμη και στα δικά του αυτιά.

«Ποτέ δεν ξέρεις με αυτά τα πράγματα, και η μητέρα της μια χαρά ήταν στα νιάτα της. Και, μη νομίζετε, δε μιλάμε για μια απλή ιδιο-

τροπία. Η γυναίκα ήταν τελείως για δέσιμο. Είναι φοβερό πράγμα η παράνοια».

«Ναι», συμφώνησε ο Τζον, «είναι ένα απαίσιο Πράγμα».

Πλέον συνειδητοποιούσε τι ήταν αυτό που τον είχε κοιτάξει πίσω από το παράθυρο του Οίκου.

Η Μείζι εξακολουθούσε να μιλάει. Τη διέκοψε απότομα.

«Τέλος πάντων, εγώ πέρασα για να σας αποχαιρετήσω... και να σας ευχαριστήσω για την τόση καλοσύνη σας».

«Δε... δε φαντάζομαι να φεύγετε;»

Η φωνή της ακούστηκε ταραγμένη.

Εκείνος της χαμογέλασε λοξά... ήταν ένα χαμόγελο στραβό, θλιβερό και συνάμα γοητευτικό.

«Ναι», απάντησε. «Για την Αφρική».

«Για την Αφρική!»

Η Μείζι επανέλαβε τον προορισμό σαν χαμένη. Πριν προλάβει να συνέλθει, ο Τζον της είχε σφίξει το χέρι και είχε αποχωρήσει. Η Μείζι απέμεινε να στέκει εκεί, με τις γροθιές σφιγμένες στα πλευρά της, τα μάγουλά της κόκκινα από θυμό.

Στο ισόγειο, στο κατώφλι του σπιτιού, ο Τζον Σίγκρεϊβ βρέθηκε να στέκεται μπροστά στην Αλέγκρα, η οποία εκείνη την ώρα έμπαινε από τον δρόμο. Ήταν μαυροντυμένη, με όψη ωχρή, άψυχη. Με το που τον είδε, τον οδήγησε σε ένα μικρό καθιστικό.

«Η Μείζι σας μίλησε», είπε. «Ξέρετε;»

Εκείνος έγνεψε καταφατικά.

«Μα, τι σημασία έχει; *Εσείς* είστε μια χαρά. Κάποιους... κάποιους ανθρώπους τούς προσπερνάει».

Η κοπέλα τον κοίταξε βλοσυρά, λυπημένα.

«*Εσείς* είστε μια χαρά», επανέλαβε εκείνος.

«Δεν ξέρω», αποκρίθηκε εκείνη, σχεδόν ψιθυριστά. «Δεν ξέρω. Σας μίλησα... για τα όνειρά μου. Κι όταν παίζω μουσική... όταν κάθομαι στο πιάνο... έρχονται *κάποιοι άλλοι* και ελέγχουν τα χέρια μου».

Ο Τζον είχε απομείνει να την κοιτάζει αποσβολωμένος. Για μια

στιγμή, έτσι όπως του μιλούσε, του φάνηκε πως κάτι τον κοίταξε μέσα από τα μάτια της. Αυτό το κάτι χάθηκε στη στιγμή... όμως εκείνος κατάλαβε τι ήταν. Ήταν το Πράγμα που τον είχε αντικρίσει μέσα από τον Οίκο.

Η Αλέγκρα αντιλήφθηκε τη φευγαλέα αποστροφή του.

«Βλέπετε», ψιθύρισε. «Βλέπετε... όμως, εύχομαι να μη σας είχε μιλήσει η Μείζι. Στερείστε τα πάντα τώρα».

«Τα πάντα;»

«Ναι. Δε θα απομείνουν ούτε καν τα όνειρα. Κι αυτό γιατί τώρα πια... δε θα τολμήσετε να ονειρευτείτε ποτέ ξανά τον Οίκο».

Ο ήλιος της Δυτικής Αφρικής πλάκωνε τον τόπο, η λάβρα ήταν αφόρητη.

Ο Τζον Σίγκρεϊβ συνέχιζε να βογκά.

«Δεν το βρίσκω. Δεν το βρίσκω».

Ο Βραχύσωμος Άγγλος γιατρός, με το κόκκινο κεφάλι και το πελώριο προγούλι, κοίταζε αυστηρά τον ασθενή του, μ' εκείνον τον απόλυτα χαρακτηριστικό τρόπο.

«Συνέχεια το ίδιο πράγμα λέει. Τι εννοεί;»

«Θαρρώ, μεσιέ, πως αναφέρεται σε κάποιο σπίτι». Η γλυκομίλητη Αδελφή του Ελέους, μέλος της Ρωμαιοκαθολικής Ιεραποστολής, μίλησε ευγενικά αλλά αποστασιοποιημένα, καθώς κοίταζε με τη σειρά της τον άρρωστο άντρα.

«Σπίτι, ε; Τέλος πάντων, πρέπει να το βγάλει από το μυαλό του, ειδάλλως δε θα καταφέρουμε να τον βοηθήσουμε. Έχει τρυπώσει στο μυαλό του. Σίγκρεϊβ! Σίγκρεϊβ!»

Ο αφηρημένος άντρας συγκεντρώθηκε. Το βλέμμα του εστίασε στο πρόσωπο του γιατρού, φάνηκε να τον αναγνωρίζει.

«Άκουσέ με, θα τα καταφέρεις να το ξεπεράσεις. Θα σε βοηθήσω εγώ. Όμως πρέπει να πάψεις να αγχώνεσαι γι' αυτό το σπίτι. Δεν έχει και ποδάρια να σηκωθεί να φύγει. Οπότε, για την ώρα, μη σκας γυρεύοντάς το».

«Εντάξει». Ο άντρας ακούστηκε υπάκουος. «Άλλωστε, πώς να το βάλει στα πόδια, εφόσον εξαρχής δεν ήταν εκεί».

«Πολύ σωστά!» Ο γιατρός γέλασε εύθυμα. «Το λοιπόν, πολύ σύντομα θα είσαι μια χαρά». Οπότε, κορδωμένος και απότομος, σηκώθηκε κι έφυγε.

Ξαπλωμένος στο κρεβάτι, ο Σίγκρεϊβ σκεφτόταν. Ο πυρετός είχε καταλαγιάσει προσώρας, και μπορούσε να σκεφτεί καθαρά, με διαύγεια. Έπρεπε *οπωσδήποτε* να εντοπίσει εκείνον τον Οίκο.

Εδώ και δέκα χρόνια, έτρεμε τη στιγμή που θα τον εντόπιζε... η σκέψη πως υπήρχε περίπτωση να τον βρει τυχαία αποτελούσε τον μεγαλύτερο τρόμο του. Και τελικά, θυμήθηκε, όταν οι φόβοι του είχαν καταλαγιάσει τελείως, ότι μια μέρα ήρθε ο *Οίκος* και τον βρήκε. Θυμόταν ολοκάθαρα τον αρχικό, απαίσιο τρόμο, κι αμέσως μετά την απρόσμενη, θεσπέσια ανακούφισή του. Κι αυτό γιατί, τελικά, ο Οίκος αποδείχτηκε ακατοίκητος!

Εντελώς ακατοίκητος και έξοχα γαλήνιος. Ήταν ακριβώς όπως τον θυμόταν πριν από δέκα χρόνια. Δεν είχε ξεχάσει. Μια πελώρια καρότσα μεταφορών απομακρυνόταν με αργό ρυθμό από τον Οίκο. Ο τελευταίος ένοικος, προφανώς, αποχωρούσε με τα υπάρχοντά του. Ο Τζον πλησίασε τους άντρες που ήταν υπεύθυνοι για την καρότσα και τους μίλησε. Είχε κάτι το ζοφερό εκείνη η καρότσα, έτσι κατάμαυρη που ήταν. Μαύρα ήταν και τα άλογα, με μακριές, λυτές χαίτες και ουρές, ενώ κι όλοι οι άντρες ήταν μαυροντυμένοι και γαντοφορεμένοι. Η όλη σκηνή κάτι άλλο του έφερνε στο μυαλό, κάτι που δεν μπορούσε να προσδιορίσει.

Πράγματι, σωστά είχε εικάσει. Ο τελευταίος ένοικος αποχωρούσε, καθώς το ενοικιαστήριο είχε λήξει. Ο Οίκος θα παρέμενε κενός για την ώρα, έως ότου επιστρέψει ο ιδιοκτήτης του από το εξωτερικό.

Ξυπνώντας, ο Τζον κατακλυζόταν από τη γαλήνια ομορφιά του ακατοίκητου Οίκου.

Έναν μήνα αργότερα, είχε λάβει γράμμα από τη Μέιζι (επέμενε να του γράφει μία φορά τον μήνα). Στο γράμμα τον πληροφορού-

σε πως η Αλέγκρα Κερ είχε πεθάνει, στο ίδιο άσυλο όπως κι η μητέρα της, κι αναρωτιόταν πόσο θλιβερό ήταν όλο αυτό. Αν και, προφανώς, η κοπέλα είχε πάψει να βασανίζεται, ευτυχώς.

Ήταν μια πραγματικά αλλόκοτη σύμπτωση. Η άφιξη του γράμματος αμέσως μετά από εκείνο το όνειρο. Ο Τζον δεν είχε καταφέρει να τα ερμηνεύσει ακριβώς όλα αυτά. Πάντως, ήταν κάτι το αλλόκοτο.

Μα το χειρότερο ήταν πως, από τότε, δεν είχε καταφέρει να βρει ξανά τον Οίκο. Για κάποιον λόγο, είχε ξεχάσει τον δρόμο.

Ο πυρετός άρχισε και πάλι να επιστρέφει. Ο Τζον στριφογυρνούσε, δεν έβρισκε ησυχία. Μα, βέβαια, πώς το είχε ξεχάσει, ο Οίκος βρισκόταν σε κάποιο ύψωμα! Έπρεπε να σκαρφαλώσει για να φτάσει μέχρι εκεί. Όμως, ήταν ζόρικο να σκαρφαλώνεις σε βράχια, έκανε τρομερή ζέστη. Ψηλά, ολόενα και πιο ψηλά... οπ! Γλίστησε! Έπρεπε να ξεκινήσει και πάλι, από τα ριζά. Ψηλά, ψηλά, ολόενα και πιο ψηλά... επί μέρες, εβδομάδες ολόκληρες... ίσως και χρόνια, δεν ήταν σίγουρος! Κι εκείνος εξακολουθούσε να σκαρφαλώνει.

Κάποια στιγμή, αφουγκράστηκε τη φωνή του γιατρού. Εκείνος, όμως, δεν μπορούσε να σταματήσει την ανάβαση για να ακούσει τι του έλεγε. Άλλωστε, ο γιατρός σίγουρα θα του ζητούσε να πάψει να γυρεύει τον Οίκο. Ο γιατρός νόμιζε πως ήταν κάποιο συνηθισμένο σπίτι. Δεν ήξερε.

Ξαφνικά, θυμήθηκε πως έπρεπε να παραμείνει ψύχραιμος, απόλυτα ψύχραιμος. Ήταν αδύνατο να βρεις τον Οίκο, εκτός και αν ήσουν απόλυτα ψύχραιμος. Ήταν ανώφελο να αναζητάς τον Οίκο βιαστικά ή ενώ είσαι αναστατωμένος.

Το ζήτημα ήταν να καταφέρει να παραμείνει ψύχραιμος! Μα έκανε τόσο ζέστη. Ζέστη; Όχι, *κρύο* έκανε... ναι, κρύο. Αυτά που σκαρφάλωνε δεν ήταν βράχια, παγόβουνα ήταν... τραχιά, κρύα παγόβουνα.

Ήταν τόσο κουρασμένος. Δεν άντεχε να συνεχίσει την αναζήτηση... ήταν ανώφελο. Α! Να ένα μονοπάτι... προτιμότερο από τα

παγόβουνα, σίγουρα. Τι όμορφα και σκιερά που ήταν στο δροσερό, καταπράσινο μονοπάτι. Κι εκείνα τα δέντρα... θαυμάσια που ήταν! Μάλιστα, έμοιαζαν με... αλήθεια, τι; Δεν μπορούσε να θυμηθεί, όμως δεν είχε σημασία.

Α! Να και μερικά λουλούδια. Χρυσασφένια και γαλανά! Τι θαυμάσια που ήταν όλα και πόσο αλλόκοτα οικεία. Φυσικά, είχε περάσει και άλλοτε από εδώ. Κι εκεί, ανάμεσα από τα δέντρα, διέκρινε τη λάμψη του Οίκου, όπως έστεκε στο ύψωμα. Τι πανέμορφα που ήταν. Το καταπράσινο μονοπάτι και τα δέντρα και τα λουλούδια φάνταζαν ασήμαντα μπροστά στην καταλυτικά ικανοποιητική ομορφιά του Οίκου.

Άνοιξε το βήμα του. Του φαινόταν αδιανόητο το ότι δεν είχε βρεθεί ποτέ στο εσωτερικό! Κι αυτό ήταν απερίγραπτα βλακώδες εκ μέρους του... ειδικά τη στιγμή που όλο αυτόν τον καιρό κουβαλούσε το κλειδί στην τσέπη του!

Και, φυσικά, η ομορφιά του εξωτερικού δε συγκρινόταν καν με την ομορφιά των όσων υπήρχαν στο εσωτερικό... ειδικά τώρα που ο ιδιοκτήτης είχε επιστρέψει από το εξωτερικό. Ανέβηκε τα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στην κεντρική είσοδο.

Άσπλαχνα, δυνατά χέρια τον τραβούσαν πίσω! Πάλευαν να τον εμποδίσουν, τον έσερναν εδώ κι εκεί, μπρος και πίσω.

Ο γιατρός τον ταρακουνούσε, βρυχιόταν στο αυτί του. «Κράτα γερά, άνθρωπέ μου, μπορείς. Μην τα παρατάς. Μην τα παρατάς». Το βλέμμα του φλογιζόταν, όπως εκείνου που έχει απέναντί του έναν εχθρό. Ο Σίγκρεϊβ αναρωτήθηκε ποιος να ήταν ο εχθρός. Η μαυροντυμένη καλόγρια προσευχόταν. Ήταν, κι αυτό, αλλόκοτο.

Εν τω μεταξύ, το μόνο που ήθελε *αυτός* ήταν να τον αφήσουν ήσυχο. Να επιστρέψει στον Οίκο. Κι αυτό γιατί, κάθε στιγμή που περνούσε, ο Οίκος ξεθώριαζε.

Αυτό, φυσικά, οφειλόταν στο ότι ο γιατρός ήταν πολύ δυνατός. Κι εκείνος δεν ήταν αρκετά δυνατός να αντιπαλέψει τον γιατρό. Μακάρι να μπορούσε.

Μα, για μια στιγμή! Υπήρχε και άλλος τρόπος: ο τρόπος που ξε-

γλιστρούσαν τα όνειρα, τη στιγμή της αφύπνισης. Καμία δύναμη δεν ήταν ικανή να τα εμποδίσει, χάνονταν, αέρας άπιαστος. Τα χέρια του γιατρού δε θα μπορούσαν να τον συγκρατήσουν αν απλά αφηνόταν να γλιστρήσει... να ξεγλιστρήσει!

Ναι, αυτός ήταν ο τρόπος! Οι λευκοί τοίχοι ξεπρόβαλλαν και πάλι, η φωνή του γιατρού εξασθένησε, οι παλάμες του μετά βίας τον ακουμπούσαν. Ο Τζον τώρα καταλάβαινε πώς γελούν τα όνειρα όταν σου ξεγλιστράνε!

Βρισκόταν στην πόρτα του Οίκου. Η έξοχη σιγαλιά ήταν αδιατάρακτη. Τοποθέτησε το κλειδί στην κλειδαριά και το έστριψε.

Κοντοστάθηκε μονάχα μια στιγμή, τόσο χρειάστηκε για να συνειδητοποιήσει πλήρως την τέλεια, ανείπωτη, εκστατική απολυτότητα της ευτυχίας.

Και τότε... διάβηκε το Κατώφλι.

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

«Ο Οίκος των Ονείρων» δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά στο *Sovereign Magazine* τον Ιανουάριο του 1926. Πρόκειται για μια επικαιροποιημένη εκδοχή του «Οίκου της Καλλονής», διήγημα το οποίο έγραψε η Κρίστι κάποια στιγμή μετά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και περιγράφει στην αυτοβιογραφία της ως «το πρώτο πράγμα που έγραψα και φανέρωνε κάποια προοπτική». Ενώ η αρχική εκδοχή ήταν στρυφνή και εξαιρετικά μακάβρια ως προς το ύφος της, «Ο Οίκος των Ονείρων» προσεγγίζει τις ανατριχιαστικές ιστορίες φαντασμάτων της εδουαρδιανής εποχής και ιδίως εκείνες του Έντουαρντ Φρέντερικ Μπένσον. Είναι αισθητά σαφέστερο και λιγότερο εσωστρεφές κείμενο σε σχέση με το πρωτότυπο, το οποίο η Κρίστι τροποποίησε σε μεγάλο βαθμό, προκειμένου να δημοσιευτεί: τόσο για να αναπτύξει τους χαρακτήρες των δύο γυναικών, όσο και για να περιορίσει τον απόκοσμο χαρακτήρα της Αλέγκρα, αλλά και να ενισχύει τον ρόλο της Μέιζι. Μια ανάλογη θεματική διερεύνησε η Κρίστι στο «Κάλεσμα των Φτερών», επίσης πρωτόλειο έργο της, το οποίο εκδόθηκε ως μέρος της συλλογής *Ο σκύλος του θανάτου* (1933).

Το 1938, η Κρίστι ανέτρεξε στον «Οίκο της Καλλονής», ενθουμούμενη πως, παρότι το να συλλάβει την ιδέα της είχε φανεί ευχάριστο, ενώ η συγγραφή εξόχως κουραστική, ο σπόρος είχε πέσει σε γόνιμο έδαφος: «Η συνήθεια αυτή άρχισε να μου αρέσει. Όταν είχα μια κενή ημέρα, χωρίς κάτι συγκεκριμένο να κάνω, κα-

θόμουν και σκεφτόμουν κάποια ιστορία. Η κατάληξή τους ήταν πάντοτε λυπητερή και σε ορισμένες περιπτώσεις χαρακτηρίζονταν από υψηλά ηθικά αισθήματα». Σημαντική ώθηση σ' εκείνα τα πρώτα χρόνια πρόσφερε ένας γείτονας στο Ντάρτμουρ, ο Ίντεν Φίλποτς, ονομαστός μυθιστοριογράφος και στενός οικογενειακός φίλος, ο οποίος συμβούλευε την Κρίστι –ακριβέστερα, την Άγκαθα Μίλερ, όπως ονομαζόταν τότε– σχετικά με τις ιστορίες της και της πρότεινε συγγραφείς το ύφος και το λεξιλόγιο των οποίων θα πρόσφεραν επιπλέον έμπνευση. Χρόνια μετά, όταν η φήμη της είχε επισκιάσει πλήρως τη δική του, η Κρίστι περιέγραψε το πώς ο Φίλποτς τής είχε προσφέρει το απαραίτητο τακτ και τη συμπάθεια που τόσο πολύ είχε ανάγκη μια νεαρή συγγραφέας ώστε να συντηρήσει την αυτοπεποίθησή της: «Θαυμάζω την κατανόηση με την οποία πρόσφερε μονάχα ενθάρρυνση και απέφευγε τις επικρίσεις». Με τον θάνατο του Φίλποτς, το 1960, η Κρίστι έγραψε, «Για την καλοσύνη που μου έδειξε όταν ήμουν νέα κοπέλα που μόλις άρχιζε να συγγράφει, δε θα μπορέσω ποτέ να εκφράσω επαρκώς την ευγνωμοσύνη μου».

«Όσο διαρκεί το φως θα θυμάμαι, και στο σκοτάδι δε θα λησμονήσω».

Ένα μακάβριο επαναλαμβανόμενο όνειρο... η εκδίκηση σε βάρος ενός εκβιαστή... ζήλια, απιστία και μια βασανισμένη συνείδηση... ένα κλεμμένο πετράδι... η υπνωτιστική γοητεία ενός αρχαίου κειμηλίου... μια κούρσα ενάντια στον χρόνο... ένα τραγικό ερωτικό τρίγωνο... ένα πτώμα σ' ένα μπαούλο... ένας αναπάντεχος επισκέπτης από τον άλλο κόσμο...

Μια συλλογή με εννιά ιστορίες που αποδεικνύουν την ιδιοφυΐα της Άγκαθα Κρίστι, μεταξύ των οποίων και το πρώτο δείγμα γραφής της, που φέρει τα αδιάψευστα σημάδια του μεγάλου της ταλέντου.

AGATHA
CHRISTIE

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-4364-5

9 786180 143645

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24180